

LESSON 9**A DEAD BODY**

One his return to the palace he was still very dissatisfied and was now thinking more often. The king seeing him so changed became very sad. But once again the prince asked for his permission to go out of the palace to see more life in the city. The king agreed as it was of no use trying to stop his son.

This time, too, wearing the clothes of noblemen the prince and Channa went out from the palace walking in many parts of Kapilavatthu. Then he saw a few people coming along the street crying while four men at the back were carrying a plank on which a very thin man lay flat and still. He was like a stone, never saying a word. Then the people went a little farther, rested the person down on a pile of wood and set the wood on fire. The man did not move as the flames were burning the wood from all sides.

“What is this, Channa? Why does that man lie there so still allowing these people to burn him up?” “He does not know anything. He is dead,” replied Channa.

“Dead! Channa. Is this called death? And everyone has to be dead like that man?”

“Yes, my dear prince, all living things must die someday. No one can stop death from coming,” replied Channa.

The prince was shocked and surprised and he could not say anything more. He thought that it was a terrible thing that such a thing called death should come to everybody, even kings, and sons of kings. Was there no way to stop it? He went home in silence and began to think in his own room in the palace the whole day.

He was very sorry and sad and said, “Everybody in the world must some day die; no one has found out now to stop it. O, there must be a way to stop it. I must find it out and help the whole world.”

သင်ခန်းစာ (၉)**သူသေ တစ်ယောက်**

မင်းသားလေး နန်းတော်သို့ ပြန်လာရာဝယ် မင်းသားလေးသည် အလွန်ကျေနပ် အားရမှုမရှိသေးဘဲ ခုထိတိုင် ပို၍ ပို၍ စဉ်းစားနေခဲ့ပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးသည် မင်းသားလေး၏ အလွန်ပြောင်းလဲမှုတွေကို ကြည့်လျက် အလွန်ဝမ်းနည်းလာခဲ့ပါတယ်။ သို့သော်လဲ တဖန် မင်းသားလေးသည် မြို့တွင်းထဲရှိ ပြည်သူ တွေ၏ဘဝကို ကြည့်ရှုဖို့ရန် နန်းတော်မှ အပြင်ထွက်ရောက်ခွင့်ကို တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ မင်းသားလေးနှင့်ဆန္ဒတို့သည် နန်းဝတ်နန်းစားများကို ဝတ်ဆင်လျက် ကပိလဝတ်ရှိ နေရာ အတော်များကို လမ်းလျှောက်ထွက်ခွါ လှည့်လည်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် မင်းသားလေးသည် အလွန်ပိန်ချိုးပြီး

ပြားချပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို ပျင်ချပ်တစ်ခုဖြင့် လူလေးယောက်မှ သယ်ဆောင်လာစဉ် အချို့လူများမှာ ငိုယိုလျက် လမ်းတလျှောက်လာနေကြသော လူအချို့ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ထိုသူသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ကျောက်တုံးကဲ့သို့ဖြစ်နေခဲ့ပါ တယ်။ လူအချို့သည် အနည်းငယ် သွားရာကံပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ထင်းပုံပေါ်သို့ ချထားလိုက်ကာ ထင်းပုံကို မီးရှို့ခဲ့ကြပါတယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိတော့ဘဲ မီးတောက် မီးလျှံများသည် ထင်းပုံကို ဘက်အစုံမှ လောင်ကျွမ်းနေခဲ့ပါတယ်။

“အဲဒါဘာလဲ ဆန္ဒ?” ဘာကြောင့် လူတွေက ထိုလူကြီးကို မီးလောင်ကျွမ်းဖို့ရန် အဲဒီနေရာမှာ လဲလျောင်း နေစေခဲ့တာလဲ? “အဲဒီလူကြီးက ဘာမှမသိတော့ပါလား။ ထိုလူကြီးဟာ သေနေတာလို့” ဆန္ဒမှ ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။

“သေနေတာ ဟုတ်လား ဆန္ဒ။ အဲဒါကို သေတာလို့ ခေါ်တာလား? ပြီးတော့ လူတိုင်းဟာ အဲဒီလူကြီးလိုဘဲ သေကြရမှာပေါ့?”

“ ဟုတ်တယ် မင်းသားလေး၊ အသက်ရှင်သူတိုင်း တစ်နေ့မှာတော့ သေကြရမှာဘဲ။ ဘယ်သူမှ ဒီသေခြင်းတရားက မလွန်ဆန်နိုင်ကြဘူး” လို့ ဆန္ဒမှ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

မင်းသားလေးသည် သံဝေဂရကာ အံ့အားသင့်ခဲ့ပြီး ဘာကိုမှ မပြောနိုင်ခဲ့တော့ပါ။ ထိုအရာသည် အလွန်ဆင်းရဲတာဘဲ၊ ၎င်းကို ဘုရင်ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုရင်သားတော်ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူသားတိုင်းဟာ ဒီသေခြင်း တရားကြီးကို တွေ့ကြုံကြရမှာဘဲဟု စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ သေခြင်းတရားကို တားဆီးနိုင်တဲ့ နည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလား? မင်းသား လေးသည် ငြိမ်သက်စွာဘဲ နန်းတော်သို့ ပြန်လာပြီးနောက် နန်းတော်အတွင်းရှိ သူ၏အခန်းထဲတွင် တစ်နေ့လုံး စဉ်းစားခန်းဝင်ခဲ့ပါတော့တယ်။

မင်းသားလေးသည် အလွန် ဝမ်းနဲ့ပက်လက်ဖြစ်လျက် “ကမ္ဘာပေါ် ရှိသက်ရှိလူတိုင်းဟာ တစ်နေ့ မှာတော့ သေကြရမှာချည်းဘဲ။ အဲဒီ သေခြင်းတရားကို တားဆီးနိုင်မယ် နည်းလမ်းကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ခဲ့ကြသေး။ အို.....ယင်း သေခြင်းတရားကို တားဆီးနိုင်မယ် နည်းလမ်းရှိရမယ်။ ယင်းအရာကို ငါတွေ့အောင်ရှာမယ်။ တကမ္ဘာလုံးကို ငါကယ်ဆယ်မယ်” လို့ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

The Prince Siddhartha contemplates deeply the vicissitudes of life, after the Four Sights

LESSON 10

A MONK

When he visited the city for the fourth time, in a garden the prince saw a happy man wearing an orange coloured robe. Then he asked Channa. "Who is this man wearing an orange coloured dress? His hair is all shaved off. Why does he look so happy? How does he live and what does he do for a living?"

"That is a monk," said Channa. "He lives in a temple, goes from house to house for his food and goes from place to place telling people how to be happy and how to be good."

The prince was very happy now. He thought; "I must become one like that." And then he walked through the garden very happily.

He walked until he was tired. Then he sat down under a tree to rest. As he was sitting under a cool shady tree, news came that his wife had given birth to a fine baby boy. As soon as he heard the news he said, "Rahula has been born to me, an obstacle has been born to me," and his son's name became "Rahula".

As he was returning to the palace from the garden he passed the room of one of the Princesses called Kisagotami. She was looking out of the window and saw the prince coming. She was so taken in by the young handsome prince that she said loudly; "O! How happy, and how cool must be the mother, and the father, and the wife of such a handsome young prince!"

As he passed this woman, he heard this and thought to himself that everybody would be happier if they knew what real and selfish happiness were.

သင်ခန်းစာ (၁၀)

ရဟန်း တစ်ပါး

မင်းသားလေး လေးကြိမ်မြောက် မြို့ထဲသို့ သွားရောက်လှည့်လည်သောအခါ ဥယျာဉ်ထဲတွင် အဝါရောင် ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပျော်ရွှင်သူ တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် မင်းသားလေးသည် "ထိုအဝါ ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ရုံထားတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ?" သူ့ရဲ့ ဆံပင်တွေကလဲ အားလုံးရိတ်ထားတယ်။ ဘာကြောင့် သူက အလွန် ပျော်ရွှင်နေတာလဲ? သူက ဘယ်လိုနေထိုင်ပြီးတော့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ဘာလုပ်ကိုင်လဲ? ဟု ဆန္ဒကို မေးခဲ့ပါတယ်။

"ထိုအရာသည် ရဟန်းတစ်ပါးဘဲ"လို့ ဆန္ဒက ပြောခဲ့ပါတယ်။ "သူဟာ ကျောင်းကန်မှာ နေတယ်။ အစား အသောက်အတွက် အိမ်စဉ် လှည့်လည်တယ်။ ဘယ်လောက်ကောင်းကြောင်း ဘယ်လောက်ပျော် ရွှင်ကြောင်း

လူတွေကို ပြောကြားလျက် တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ သွားနေတယ်။

မင်းသားလေးသည် အခုတော့ အလွန်ပျော်ရွှင်ခဲ့ပါတယ်။ “ထိုသူကဲ့သို့ ငါဖြစ်လာရမယ်” လို့ မင်းသားလေး စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ မင်းသားလေးသည် ဥယျာဉ်တလျှောက် အလွန်ပျော်ရွှင်စွာ လမ်းလျှောက်နေခဲ့ပါတယ်။

မင်းသားလေးသည် သူ ပင်ပမ်းလာသည့်တိုင်အောင် လမ်းလျှောက်ခဲ့ပြီး အနားယူရန် သစ်ပင် တစ်ပင် အောက်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။ မင်းသားလေးသည် အလွန်အေးမြသည့် သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်နေ စဉ် သူ၏ ဇနီးယသော်ဓရာသည် သားငယ်လေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ပြီးဆိုသော သတင်းပေါ်ထွက်လာခဲ့ ပါတယ်။ ထိုသတင်းကို ကြားကြားခြင်းဘဲ “ငါ့မှာ ရာဟုလာလေး မွေးဖွားခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါ့မှာ အပိတ်အပင် အတားအဆီးတစ်ခု မွေးဖွားခဲ့ပြီး” ဟု ပြောခဲ့ပြီးနောက် မင်းသားလေး၏သား နာမည်မှာ “ရာဟုလာ” ဟု ခေါ်တွင်လာခဲ့တယ်။

မင်းသားလေးသည် ဥယျာဉ်မှ နန်းတော်သို့ ပြန်လာသောအခါ ကိသာဂေါတမီအမည်ရှိ မင်းသမီး အခန်းကို ဖြတ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူမသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မင်းသားလေး ပြန်လာတာကို မြင်လိုက် ရပါတယ်။ သူမသည် “အို.....ဘယ်လောက်ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလိုက်လဲ၊ အဖေ အမေတွေသည် ဘယ်လောက် အေးချမ်းလိုက်မလဲ။ ဒီလိုလှပပျိုပြစ် နုနယ်သည့် မင်းသားလေး၏ ဇနီးမယားဘဲ” ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုလျက် လှပပျိုပြစ် နုနယ်သည့် မင်းသားလေးကို သိစေခဲ့ပါတယ်။

မင်းသားလေးသည် ထိုအမျိုးသမီးကို ပြတ်ကျော်လာသောအခါ ထိုအရာကို ကြားခဲ့ပြီးနောက် လူတိုင်းသည် တကယ့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာများနှင့်ကိုယ်တိုင် ပျော်ရွှင်မှုများကို သိရှိရလျှင် အလွန်ကို ပျော်ရွှင်ကြလိမ့်မယ်လို့ သူ့ကိုယ် သူ တွေးမြင်ခဲ့ပါတယ်။

